

Arrest

nr. 225 554 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Taliban omwille van zijn voormalige tewerkstelling bij het Afghaans nationaal leger (ANA).

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 199 776 van 15 februari 2018 omdat zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig is en hij geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet. In het arrest wordt onder meer vastgesteld en geoordeeld dat verzoekers verklaarde militaire functie na februari 2014 ongeloofwaardig is en dat verzoeker niet aannemelijk maakt waar en onder welke omstandigheden hij verbleven heeft voor zijn komst naar België, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Kabul na februari 2014 en de door hem geschetste reisweg.

In het kader van verzoekers volgend en tweede volgend verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal telkens een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)" op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissingen waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Zo verklaart verzoeker o.a. dat zijn oom door de Taliban werd vermoord omdat hij hem in het verleden heeft geholpen om Afghanistan te verlaten, en dat zijn broer om dezelfde reden het land heeft verlaten.

Verzoeker legt ter staving van huidig vierde verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: een aantal originele foto's van zijn familie in een vluchtelingenkamp, foto's van zijn huwelijk, zijn originele kieskaart, een origineel document van zijn district ter bevestiging van zijn problemen, de originele enveloppes waarin de documenten hem werden verstuurd en een kopie van het besluit tot zijn ontslag uit het Afghaans nationaal leger (ANA). Verzoeker liet tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 4 januari 2019 op zijn gsm een videofragment zien van de begrafenis van zijn oom.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals verzoeker in casu naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 omtrent de gedwongen terugkeer van asielzoekers naar Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen en gelet ook op de in het kader van zijn eerste verzoek om internationale vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas waarin hij blijft volharden, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter, zoals eerder al door de Raad bij arrest nr. X van 15 februari 2018 in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming vastgesteld, niet aannemelijk dat hij recent (tot aan zijn verklaarde vertrek uit Afghanistan in 2015) verbleef op een militaire basis in Kabul, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Verzoekers algemene kritiek in het verzoekschrift dat in de bestreden beslissing geen analyse wordt gedaan inzake de mogelijkheid tot vestiging in Kabul –de commissaris-generaal was hier, in weerwil van verzoekers algemene verzuchtingen, geenszins toe gehouden en hij wijst er terecht op dat verzoekers verklaarde recente herkomst eerder ongeloofwaardig werd bevonden, waarbij hij op goede grond vaststelt dat verzoeker in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bijbrengt die deze appreciatie vermogen om te buigen- en betoog dat volgens UNHCR Kabul geen intern vestigingsalternatief biedt, doet aan het voorgaande geen afbreuk en werpt er geen ander licht op.

De Raad stipt tot slot nog aan dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 mei 2019, voert verzoekende partij aan dat haar oom vermoord werd en dat haar broer inmiddels het land heeft verlaten en de familie in een erbarmelijke economische situatie leeft. Verzoekende partij wijst erop dat zij bijkomende verklaringen heeft afgelegd en zeer duidelijk heeft aangegeven dat zij niet in Kabul kan wonen. De Raad merkt op dat verzoekende partij internationale bescherming heeft in Hongarije. Verzoekende partij antwoordt hierop dat zij daar eigenlijk niet van op de hoogte is, zij daar ook niet mee geconfronteerd werd door het Commissariaat-generaal, en een eventuele terugkeer naar Hongarije niet werd onderzocht. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat dit pas in haar vierde verzoek om internationale bescherming werd opgemerkt.

4.2. Waar verzoekende partij ter zitting opmerkt dat zij niet op de hoogte is van en door de commissaris-generaal niet werd geconfronteerd met het feit dat haar internationale bescherming werd verleend in Hongarije, mist haar argumentatie feitelijke grondslag. Uit de notities van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 4 januari 2019 (administratief dossier, stuk 8, zie p. 7 en 8) blijkt immers duidelijk dat de commissaris-generaal haar wel degelijk en uitdrukkelijk heeft gewezen op het feit dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in het administratief dossier werd opgenomen (stuk 12, landeninformatie, 'Eurodac-hit verzoeker 14/05/2018'), blijkt dat zij in Hongarije over een internationale beschermingsstatus beschikt. Verzoekende partij, die overigens niet aantoonde dat de betreffende informatie onjuist zou zijn, gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud -waarbij haar verschillende vragen werden gesteld omtrent de korte tijd dat zij in Hongarije heeft verbleven- o.a. aan in Hongarije geen problemen te hebben gekend, noch met de autoriteiten, noch met anderen.

Dat dit pas bij haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming werd opgemerkt, zoals verzoekende partij opmerkt, wijzigt evenwel niets aan de vaststelling dat verzoekende partij in Hongarije internationale bescherming heeft verkregen. Overigens werd verzoekende partij hier niet alleen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal expliciet op gewezen, doch maakt ook de bestreden beslissing melding van het feit dat haar blijkens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt een beschermingsstatuut werd toegekend in Hongarije. Verzoekende partij was zich hier dus al veel eerder voor de terechtzitting, en mogelijks zelfs al enige/langere tijd voor haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, al van bewust, minstens werd zij hier dus wel degelijk al eerder door het Commissariaat-generaal mee geconfronteerd.

4.3. De vaststelling dat verzoekende partij in Hongarije internationale bescherming heeft gekregen, hetgeen geenszins wordt weerlegd, neemt niet weg dat de beoordeling van haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming, net zoals haar voorgaande verzoeken, ten aanzien van haar land van herkomst gebeurt. Zo er een probleem zou kunnen zijn op het moment van een gedwongen repatriëring, wijst de Raad erop dat niets verzoekende partij belet terug te keren naar Hongarije. Minstens toont verzoekende partij niet aan dat zij niet kan terugkeren naar Hongarije.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 15 februari 2018 omdat het door haar uiteengezette vluchtrelaas, met name de door haar voorgehouden problemen met en vrees voor de Taliban waarin zij tot op heden volhardt, ongeloofwaardig is en zij geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet. Bij voornoemd arrest werd onder meer vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij haar verklaarde militaire functie na februari 2014 ongeloofwaardig is en dat zij niet aannemelijk maakt waar en onder welke omstandigheden zij verbleven heeft voor haar komst naar België, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde verblijf in Kabul na februari 2014 en de door haar geschetste reisweg. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal vast dat verzoekende partij in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die vermogen aan die appreciatie afbreuk te doen. Waar verzoekende partij ter terechtzitting herhaalt dat haar oom werd vermoord en dat haar broer inmiddels het land heeft verlaten en zij oppert dat de familie in een erbarmelijke economische situatie leeft, merkt de Raad op dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen die in het verlengde liggen van haar eerder ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas geenszins van aard is de geloofwaardigheid van haar relaas alsnog te herstellen.

4.4. Waar verzoekende partij er voorts op wijst dat zij bijkomende verklaringen heeft afgelegd en zeer duidelijk heeft aangegeven dat zij niet in Kabul kan wonen, gaat zij voorbij aan de grond in de beschikking van 6 mei 2019 waar het volgende wordt vastgesteld: *"Verzoekers algemene kritiek in het verzoekschrift dat in de bestreden beslissing geen analyse wordt gedaan inzake de mogelijkheid tot vestiging in Kabul –de commissaris-generaal was hier, in weerwil van verzoekers algemene verzuchtingen, geenszins toe gehouden en hij wijst er terecht op dat verzoekers verklaarde recente herkomst eerder ongeloofwaardig werd bevonden, waarbij hij op goede grond vaststelt dat verzoeker in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bijbrengt die deze appreciatie vermogen om te buigen- en betoogt dat volgens UNHCR Kabul geen intern vestigingsalternatief biedt, doet aan het voorgaande geen afbreuk en werpt er geen ander licht op."* Verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht deze en de overige in de voornoemde beschikking opgenomen gronden.

De Raad benadrukt immers, en verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 6 mei 2019 waar wordt opgemerkt dat *“Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter, zoals eerder al door de Raad bij arrest nr. X van 15 februari 2018 in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming vastgesteld, niet aannemelijk dat hij recent (tot aan zijn verklaarde vertrek uit Afghanistan in 2015) verbleef op een militaire basis in Kabul, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.”*

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS